

Sygn. akt III AUa 927/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Beata Michalska (spr.)

SSA Iwona Szybka

Protokolant: Stażysta Aleksandra Bialecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 czerwca 2017 r. w Ł.

sprawy **Z. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Z. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 10 maja 2016 r. sygn. akt VI U 285/15,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 927/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 maja 2016r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie Z. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 26 stycznia 2015 r. odmawiającej prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w oparciu o art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz.U. z 2016r., poz.887 ze zm.) z uwagi na nieudowodnienie wymaganego okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie faktycznym:

Z. W. złożył w dniu 24 listopada 2014 r. wniosek o emeryturę. Do końca grudnia 1998 r. udowodnił okres zatrudnienia w wymiarze 26 lat, 14 dni oraz okres pracy w warunkach szczególnych wymiarze 5 lat, 8 miesięcy i 19 dni . W dniu 22 lipca 2014 r. ukończył 60 lat.

Wnioskodawca w okresie od 20.05.1976 r. do 21.09.1976 r. był zatrudniony w Spółdzielni (...) Oddział w M. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze 3,5 tony i wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Od 27.09.1976 r. do 31.08.1978 r. wnioskodawca pracował w (...) L. Zakład Produkcji (...) w M.. Przedsiębiorstwo zajmowało się przetwórstwem warzyw i owoców. Miało własny transport, którym rozwodziło produkty rolnicze wytworzone przez wytwórnię. Wnioskodawca był kierowcą Stara 29 lub Stara 28 z naczepą.

Następnie w okresie od 9.09.1978 r. do 15.03.1983 r. odwołujący wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) w P. Oddział Wojewódzki w C. Filia w M..

Wnioskodawca od 16.03.1983 r. do 5.08.1986 r. był zatrudniony w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w M. na stanowisku kierowcy (...), kierowcy autobusu powyżej 15 miejsc siedzących, a w okresie natężenia prac polowych kierowcy ciągnika przy wykonywaniu prac polowych. Wnioskodawca był jednocześnie członkiem spółdzielni.

Odwołujący był również zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w M. w okresie od 23 stycznia 1987 r. do 21 stycznia 1997r. (aktualnie Przedsiębiorstwo (...) S.A. w M.). W ww. przedsiębiorstwie zajmował następujące stanowiska: od dnia 23 stycznia 1987 r. do dnia 31 maja 1987 r. jako elektromechanik napraw pojazdów samochodowych, od dnia 1 czerwca 1987 r. do 31 marca 1992 r. jako mechanik napraw pojazdów samochodowych z jednoczesną obsługą pogotowia technicznego, od dnia 1 kwietnia 1992 r. do 21 stycznia 1997 r. jako kierowca autobusu powyżej 15 miejsc siedzących. Okres pracy na stanowisku kierowcy autobusu od 1 kwietnia 1992 r. do 21 stycznia 1997 r. został uznany przez organ rentowy jako praca w warunkach szczególnych zgodnie z wystawionym świadectwem pracy w warunkach szczególnych.

Zaskarżoną decyzją z dnia 26 stycznia 2015 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z powodu nieudowodnienia pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS, aktach osobowych, w oparciu o zeznania świadków: H. K., W. M., I. K., P. R., D. M., A. S., R. P., zeznań wnioskodawcy w charakterze strony.

Powyższy stan faktyczny był sporny co do zatrudnienia odwołującego w warunkach szczególnych w: Spółdzielni (...) Oddział w M., (...) L. Zakład Produkcji (...) w M., (...) w P., Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w M., Przedsiębiorstwie (...) w M. w okresie od 23 stycznia 1987 r. do 31 marca 1992 r.

Sąd Okręgowy uznał za udowodniony okres pracy w warunkach szczególnych w Spółdzielni (...) Oddział w M. od 20.05.1976r. do 21.09.1976 r. udokumentowanego świadectwem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 4 miesięcy, bowiem spełnia ono wymogi Rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił do pracy w warunkach szczególnych od 27.09.1976 r. do 31.08.1978 r. w (...) L. Zakład Produkcji (...) w M.. Wnioskodawca udowodnił za pomocą zeznań świadków i dokumentacji osobowej, że pracował w ww. przedsiębiorstwie jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony przy rozwożeniu produktów rolniczych. W tym zakresie wiarygodne są zeznania świadków H. K. i W. M., że zakład posiadał własny transport. Jednak przedsiębiorstwo nie należało do branży transportowej, a przewóz towarów był związany z działem rolnictwa określonym w Rozporządzeniu Rady Ministrów z 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze w dziale X „w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywcym”. W tym dziale nie wymieniono prac związanych z transportem, zatem charakter branżowy tego zakładu nie może zostać przyporządkowany do działu VIII tego rozporządzenia „ w transporcie i łączności”, a co za tym idzie, choć wnioskodawca wykonywał niewątpliwie pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, to nie była to praca wykonywana w przedsiębiorstwie o profilu transportowym tylko rolno- spożywcym.

Sąd Okręgowy nie podzielił również stanowiska wnioskodawcy odnośnie zaliczenia do zatrudnienia w warunkach szczególnych okresu od 16.03.1983r. do 5.08.1986r. w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w M. na stanowisku kierowcy (...), kierowcy autobusu powyżej 15 miejsc siedzących, a w okresie natężenia prac polowych kierowcy ciągnika przy wykonywaniu prac polowych. Wnioskodawca był członkiem spółdzielni nie pracownikiem, zaś tylko

pracownikom, którzy nie byli członkami spółdzielni przysługuje zaliczenie zatrudnienia do prawa do emerytury z tytułu pracy warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, również okres pracy w Przedsiębiorstwie (...) w M. w okresie od 23 stycznia 1987 r. do 31 marca 1992 r. nie może zostać uwzględniony do charakteru pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak wynika z zaświadczenia pracodawcy odwołujący od dnia 23 stycznia 1987 r. do dnia 31 maja 1987 r. pracował jako elektromechanik napraw pojazdów samochodowych, od dnia 1 czerwca 1987 r. do 31 marca 1992 r. jako mechanik napraw pojazdów samochodowych z jednoczesną obsługą pogotowia technicznego. Jako elektromechanik napraw pojazdów wnioskodawca zajmował się naprawami ogrzewania, dmuchaw w autobusach, instalacji elektrycznych, wymianą żarówek na placu i warsztacie. Pracował też w kanałach remontowych, w razie takiej potrzeby np. przy naprawach rozrusznika. Po pół roku pracy pracodawca poszerzył mu obowiązki o dodatkową pracę w pogotowiu technicznym, która polegała na tym, że wyjeżdżał w teren samochodem ciężarowym holować samochody albo wymieniać koła. Prace te łączył z czynnościami w warsztacie.

Na podstawie zeznań wnioskodawcy Sąd Okręgowy ocenił, że wnioskodawca nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w warsztacie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem tylko praca mechanika w kanałach remontowych ma taki charakter zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze w dziale XIV „prace różne” poz. 16. Prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Odwołujący łączył tą pracę z innymi naprawami nie wymagającymi pracy w kanale remontowym. Ponadto przy obsłudze pogotowia technicznego oraz pracy w warsztacie również łączył obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego z innymi pracami nie objętymi wykazem prac w warunkach szczególnych, dlatego nie podlega zaliczeniu do prawa do emerytury okres, w którym wnioskodawca nie wykonywał stale czyli tego samego rodzaju pracy i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez 8 godzin dziennie, obowiązków określonych w cytowanym rozporządzeniu.

Natomiast Sąd Okręgowy uwzględnił ze spornego okresu do zatrudnienia w warunkach szczególnych pracę wnioskodawcy w (...) w P. Oddział Wojewódzki w C. Filia w M. od 9.09.1978r. do 15.03.1983r. (w wymiarze 4 lat, 6 miesięcy i 6 dni) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze czasu pracy. Zeznania świadków: D. M., A. S., R. P. złożone na okoliczność charakteru pracy są spójne i precyzyjne. Ponadto dokumentacja osobowa wskazuje, że wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy, a więc jest niesprzeczna z relacjami świadków.

W uzasadnieniu stanu prawnego przywołano m.in. art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie, z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: (1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz (2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn). Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego. Nadto powołano § 1 ust. 1, § 2 ust. 2, § 3 i 4 ust. 1 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Sąd Okręgowy stwierdził, iż odwołujący udowodnił, że będąc zatrudniony w Spółdzielni (...) Oddział w M. od 20.05.1976 r. do 21.09.1976 r., w (...) w P. Oddział Wojewódzki w C. Filia w M. od 9.09.1978 r. do 15.03.1983 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, okres ten wynosi 4 lata, 10 miesięcy i 6 dni. Łącznie z okresem uznanym przez ZUS, udowodnił pracę w warunkach szczególnych w wymiarze 10 lat, 6 miesięcy i 6 dni.

Okres pracy w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w M. nie podlegał zaliczeniu z uwagi na członkostwo wnioskodawcy w spółdzielni.

Okres pracy w (...) od 23 stycznia 1987 r. do 31 marca 1992 r, nie został uwzględniony, bowiem odwołujący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudnienia mechanika wyłącznie w kanałach remontowych

zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze w wykazie A dziale XIV „prace różne” poz. 16 lub w dziale VIII poz. 2. Gdyż wnioskodawca nie wykonywał łącznie zatrudnienia tylko na tych stanowiskach. W rezultacie wszystkich powyższych rozważań na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalono odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Z. W., zaskarżając go w części dotyczącej nieuznania, jako pracy w warunkach szczególnych, zatrudnienia w następujących zakładach pracy: w Zakładzie Produkcji (...) w M. od 27.09.1976 r. do 31.08.1978 r., gdzie wykonywał pracę jako kierowca samochodu powyżej 3,5 t po całym kraju w pełnym wymiarze czasu pracy, na pełnym etacie oraz pracy w (...) w M. od 01.04.1992 r. do 21.01.1997 r., gdzie też wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 t i równocześnie mechanika samochodowego w kanałach i według potrzeb, a także pracy w (...) w S. G. B. od 01.08.1997 r. do 20.02.1998r. jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5t w tym przypadku zostało złożone prawidłowe świadectwo pracy, którego Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę. Apelujący wniósł o zmianę wyroku i uznanie, że jego praca w wymienionych wyżej zakładach pracy była pracą w szczególnych warunkach ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy, oparty na właściwych ustaleniach faktycznych i prawidłowej ocenie dowodów oraz prawie materialnym.

Przewidziane w art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz.U. z 2016r., poz.887 ze zm.) prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym niż powszechnie przyjęty stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 cyt. ustawy emerytalnej, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób ścisły i gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Zgodnie z treścią art. 184 cyt. wyżej ustawy, ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, tj. po ukończeniu 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy – na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) – 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, to jest 25 lat. W myśl § 2 w/w rozporządzenia okresy pracy uzasadniające prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

W niniejszej sprawie przesłanką warunkującą nabycie prawa do wcześniejszej emerytury było udowodnienie co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym spór zogniskował się na dwóch okresach: od 27 września 1976r. do 31 sierpnia 1978r. w Zakładzie Produkcji (...) w M. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego oraz od 1 czerwca 1987r. do 31 marca 1992r., kiedy wnioskodawca pracował w (...) w M..

Dla porządku warto wskazać, że jak wynika z treści zaskarżonej decyzji, organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych w oparciu o przedstawione świadectwa pracy w szczególnych warunkach trzy okresy: od 23 stycznia do 31 maja 1987r. i od 1 kwietnia 1992r. do 27 stycznia 1997r. w (...) w M. oraz od 1 sierpnia 1997r. do 20 lutego 1998r. w (...) w C. , co dało łącznie 5 lat, 8 miesięcy i 19 dni. A zatem chybiony jest po pierwsze zarzut apelacji nieuwzględnienia przez Sąd Okręgowy okresu pracy w firmie (...), ponieważ okres ten jest niesporny w świetle treści zaskarżonej decyzji. Dodatkowo Sąd Okręgowy uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych dwa kolejne okresy: zatrudnienie od 20 maja do 21 września 1976r. w Spółdzielni (...) Oddział w M. (4 miesiące) oraz w (...) w P. Oddział Wojewódzki w C. Filia w M. od 9 września 1978r. do 15 marca 1983r. (4 lata, 6 miesięcy i 6 dni). Tym samym uznał , że wnioskodawca wykazał w sumie 10 lat, 6 miesięcy i 6 dni.

Z uwagi na podnoszone w apelacji zarzuty Sąd Apelacyjny ograniczył rozważania do przeanalizowania okresów zatrudnienia wnioskodawcy od 27 września 1976r. do 31 sierpnia 1978r. w Zakładzie Produkcji (...) w M. oraz od 1 kwietnia 1992r. do 21 stycznia 1997r. w (...) w M.. Na etapie apelacji nie było bowiem już sporu co do tego, że w okresie zatrudnienia w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w M. od 16 marca 1983r. do 5 sierpnia 1986r. wnioskodawca był członkiem spółdzielni, a nie jej pracownikiem i z tego względu brak podstaw prawnych do uwzględnienia ww. okresu w trybie art.184 cyt. ustawy do nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy warunkach szczególnych.

W rezultacie spór zogniskował się na ustaleniach Sądu I instancji odnoszących się do zatrudnienia ubezpieczonego w (...) w M. od 1 czerwca 1987 r. do 31 marca 1992 r. na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych z jednoczesną obsługą pogotowia technicznego. Okres ten bowiem ma kluczowe znaczenie do nabycia przez wnioskodawcę żądanego świadczenia. Gdyby bowiem nawet uwzględnić drugi sporny okres od 27 września 1976r. do 31 sierpnia 1978r. w Zakładzie Produkcji (...) w M., nie ma on wpływu na ustalenie prawa do emerytury. Albowiem 1 rok i 11 miesięcy dodane do niespornego okresu 10 lat, 6 miesięcy i 6 dni nie daje wymaganego ustawą okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

A zatem rozważania winny skoncentrować się na zarzutach dotyczących pracy wnioskodawcy w (...) w M. od 1 czerwca 1987 r. do 31 marca 1992r. na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych z jednoczesną obsługą pogotowia technicznego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, powyższy okres trafnie nie został zaliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych, gdyż odwołujący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudnienia mechanika wyłącznie w kanałach remontowych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze w wykazie A dziale XIV „prace różne” poz. 16, ani pracy kierowcy wymienionej w dziale VIII poz. 2. Wnioskodawca nie wykonywał łącznie zatrudnienia tylko na tych stanowiskach. Na okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wykonywanego w pełnym wymiarze czasu pracy mogą składać się prace wymienione pod kilkoma pozycjami wykazu A, jeżeli obowiązki pracownicze ubezpieczonego obejmowały czynności różnych rodzajów (typów) według klasyfikacji przyjętej w tym wykazie. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 3 września 2013r., I UK 72/13, Legalis nr 830638). A zatem problemem w sprawie nie jest sam fakt łączenia prac wymienionych w kilku pozycjach wykazu, jak podniósł w uzasadnieniu apelacji ubezpieczony ale to, że w spornym okresie, jak wynika z niekwestionowanych ustaleń Sądu I instancji, wnioskodawca nie wykonywał łącznie tylko prac w warunkach szczególnych.

Wg ustaleń Sądu Okręgowego opartych na dowodach z oryginalnych dokumentów, które nie zostały podważone (i w oparciu o które pracodawca wystawił świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, pomijając ww. sporny okres) z dniem 1 czerwca 1987r. powierzono wnioskodawcy obowiązki mechanika z jednoczesną obsługą pogotowia technicznego. Kolejne angaże potwierdzają ww. zajmowane stanowisko. A w dniu 1 kwietnia 1992r. wnioskodawca został przeniesiony ze stanowiska mechanika na stanowisko kierowcy autobusu i od tej daty (do końca zatrudnienia w (...)) pracodawca uwzględnił wnioskodawcy okres pracy do stażu pracy w szczególnych warunkach na stanowisku wskazanym w wykazie A, dziale VIII, poz.2. Jak wynika z ustaleń Sądu I instancji poczynionych w oparciu o zeznania samego wnioskodawcy, w spornym okresie zatrudnienia, jako elektromechanik napraw pojazdów zajmował się naprawami ogrzewania, dmuchaw w autobusach, instalacji elektrycznych, wymianą żarówek na placu i warsztacie. Pracował też w kanałach remontowych, w razie takiej potrzeby np. przy naprawach rozrusznika. Po pół roku pracy pracodawca poszerzył mu obowiązki o dodatkową pracę w pogotowiu technicznym, która polegała na tym, że wyjeżdżał w teren samochodem ciężarowym holować samochody albo wymieniać koła. Prace te łączył z czynnościami w warsztacie. Przy czym pracodawca wyróżnił w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach początkowy okres zatrudnienia od 23 stycznia do 31 maja 1987r., wskazując, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w wykazie A, dziale XIV poz.16. Treść tego dokumentu pozostaje w całkowitej zgodności z oryginalnymi angażami znajdującymi się w aktach osobowych. Przy czym sam apelujący potwierdza, że w spornym okresie pracy w (...) w M. wykonywał różne prace w zależności od potrzeb, co z kolei nie pozostaje w sprzeczności z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego. Na podstawie zeznań samego wnioskodawcy

Sąd Okręgowy ocenił, że nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w warsztacie w kanałach remontowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a tylko praca mechanika w kanałach remontowych ma taki charakter zgodnie z cyt. rozporządzeniem Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w wykazie A, dziale XIV „prace różne” poz. 16. Odwołujący łączył te prace z innymi naprawami, nie wymagającymi pracy w kanale remontowym (w tym naprawy sprzętu w terenie), nie objętymi wykazem prac w warunkach szczególnych oraz z pracami przy obsłudze pogotowia technicznego.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, a Sąd Apelacyjny w Łodzi podziela to stanowisko, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638; 21 listopada 2001r., II UKN 598/00, OSNP 2003/17/419; 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, Lex nr 494129). Nadto w wyroku z dnia 21 listopada 2001r., II UKN 598/00, Sąd Najwyższy podkreślił, że o uprawnieniu do emerytury na podstawie § 2 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r , decyduje łączne spełnienie przez pracownika wszystkich warunków określonych w tym przepisie, a nie jego przekonanie, że charakter lub warunki pracy wystarczają do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach. Reasumując, ubezpieczony nie wykazał, że w spornym okresie swego zatrudnienia wykonywał pracę w warunkach szczególnych, tym samym nie udowodnił 15 – letniego okresu takiej pracy i nie spełnił warunku do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.